

Bizbooks®

Kelley a Thomas
Frenchovi

JUNIPER

Holčička,
která se narodila
příliš brzy

Juniper – holčička, která se narodila příliš brzy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Kelley a Thomas Frenchovi
Juniper – holčička, která se narodila příliš brzy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kelley a Thomas Frenchovi

JUNIPER

Holčička, která se narodila příliš brzy

**BizBooks
Brno
2017**

Obsah

<i>Poznámka autorů</i>	9
<i>Tunel</i>	11
PRVNÍ ČÁST: <i>Stvoření</i>	13
DRUHÁ ČÁST: <i>Krev</i>	61
TŘETÍ ČÁST: <i>Nulová zóna</i>	101
ČTVRTÁ ČÁST: <i>Černá hvězda</i>	175
PÁTÁ ČÁST: <i>Nebe</i>	253
<i>Poděkování</i>	283
<i>O autorech</i>	285

Pro broučka June

Jsme nedokonalí tvorové a jen napůl hotoví, pokud nám někdo moudřejší, lepší a cennější než my sami – a takovým by měl být přítel – neposkytne pomoc, aby odstranil slabosti naší povahy a chybné charakterové rysy.

Mary Shelleyová, *Frankenstein**

* Překlad Tomáše Korbaře. Mary Shelleyová, *Frankenstein*. Lidové nakladatelství Praha, 1969.

Poznámka autorů

V ruce držíte nebeletristickou práci. Popisuje naše vlastní zkušenosti z dětské nemocnice v St. Petersburgu na Floridě a od té doby i naše reportáže z téhož místa. Nic z toho není smyšlené. Popsané scény vycházejí z našich poznámek, které jsme pořídili v době, kdy naše dcera pobývala na novorozenecké jednotce intenzivní a resuscitační péče (JIRPN). Tyto poznámky byly podkladem k této knize, současně s rozhovory s mnoha lékaři, sestrami a pečovatelkami, kteří se o naši dceru starali, a její lékařskou dokumentací, čítající na sedm tisíc stran.

Tunel

Přišla na svět na hranici mezi tím, co je možné a co je správné, v zemi stínů mezi životem a smrtí, arogancí a nadějí. Ještě nemohla ani otevřít oči. Lebeční kosti měla vyvinuté tak napůl, takže její hlavička byla pořád měkká. Její kůže byla tak průsvitná, že jsme přímo pod povrchem viděli chvějící se drobné srdce.

Lékaři i sestry obklopili její plastový inkubátor, zapojili veškeré své umění, nasadili všechnu dostupnou techniku, pracovali na hranici lidských schopností, aby tu zůstala s námi. Brzy jsme zapomněli, co je za den, co jsme dělali předtím, než jsme se ocitli v nemocnici – na naši práci, plány, všechny ty zbytečnosti, které předtím vyplňovaly naše dny. Byli jsme vysazeni uprostřed temného tunelu, tak daleko a hluboko, že nebylo cesty zpět.

Bez ustání nám umírala, přežívala, pak znovu umírala. Pomalu nám docházelo, že jediným východiskem je vytvořit pro ni svět mimo její inkubátor. A tak jsme nekonečné noci vyplnili možnou budoucností a zpívali jí písničky o slunci, četli jí knížky, ve kterých děti uměly létat. Podělili jsme se o příběh, jak jsme bojovali, abychom o ni nepřišli. Pověděli jsme jí o tom, co z nás udělalo pokorné rodiče, i o tom, co nás zlomilo. Chyby i selhání, které se spojily proti jejímu stvoření.

Když se nám podaří zaujmout ji tak, že zatouží dozvědět se, co bylo dál, třeba se nám povede ji s námi udržet až do svítání.

PRVNÍ ČÁST

Stvoření

Kelley

Ne všechna na zem spadlá stvoření by se měla zachraňovat. Vždycky jsem to věděla, a přesto. Když mi bylo čtrnáct, kamarádka mi chtěla dát malého ptáčka, kterého schovávala v dlaních. Našla ho mezi borovým jehličím na koňských pastvinách na Floridě, kde jsme trávil volný čas.

Jeho tělíčko byla jen modrá hromádka žilek zabalená v rýžovém papíru, pocukrovaná chmýřím. Hlavička jako malá bambule se kymácela na tenkém krku, oči zalepené a slepé, zobáček hladově otevřený.

Ptačí mládě bylo exotické a zajímavé. Na naší zahradě na předměstí jsem na hromadě kompostu vždycky bránila nahá mláďata potkanů před hrozbou otcovy lopaty, prosila o život mývalí rodinky na půdě našeho domu. V garáži jsem chovala zatoulaná koťata, v obýváku štěňata a králíky na verandě za domem. Takže toho dne, když mě máma vyzvedla a já jsem nastoupila do starého červeného Fordu Falcon, v rukách krabici od bot, jsem nečekala žádné námitky. Moji rodiče měli spoustu chyb, ale darovali mi svobodu zkoumat, co jsem chtěla.

Právě jsem končila první ročník střední školy. Byla jsem zvláštní a často sama. Věděla jsem, že ten ptáček není nic neobvyklého, přirozený řád věcí. Jenže jeho srdce se teď chvělo v mých rukou. Odnela jsem ho do obýváku a přichystala pro něj staré prasklé akvárium, které jsem našla v garáži. Dala jsem mu tam dvě větvičky z magnólie ze zahrady, jako smutný pokus o vytvoření přirozenějšího prostředí.

Určitě se někdo ptal, k čemu to všechno. Protože i kdybych ho zachránila, nemohla bych ho nechat v domě a chovat ho jako papouška, nedat mu svobodu. Takové obavy se ale zdály hodně vzdálené. Namočila jsem krmení pro kuřata do teplé vody a každé dvě

hodiny ho krmila stříkačkou. Krmení mu pokaždé sklouzlo do krku s uspokojivým zabubláním. Vnímala jsem rozdíl mezi civilizovaným a divokým. Cožpak jsem já sama, téměř necivilizovaná, neustále nenarážela do neviditelných překážek a neučila se tím, jaký má svět tvar? Na školních chodbách jsem byla bezmocná. Neměla jsem žádnou kontrolu nad svými příliš velkými zuby, neposlušnými vlasy ani nad svým otcem, který na kompostu zabil mláďata potkanů, mývaly vyhnal z půdy brokovnicí, štěňata prodal, králíky rozdal a kořata odnesl do útulku.

Život toho ptáčka, ať měl vést kamkoli, byl v mých rukou. Chtěla jsem ho chránit, dokud to šlo. Dalšího dne otevřel oči. První věc, kterou uviděl, jsem byla já, jak na něj zírám skrze skleněnou stěnu.

Pták rychle rostl. V chomáčcích mu vyrašilo peří. Pomalu se proměnil v chytrou a hlučnou modrou sojku. Sojka žila u mě v ložnici, daleko od ostatních společných obytných místností v domě, takže mi to chvilku procházelo. Usadila se na větráku u stropu, tak jsem pod něj nastlala noviny, aby zachytávaly trus. Sojka každé ráno přistála na mé bradě a klovo klovo, klovala mě zobákem do nosu. Vstávej. Vstávej. Vstávej. Z okraje plechovky upíjela mou kolu. Krmila se svým zrním a zbytky mé večeře, kterou jsem často jídávala sama v ložnici. Ráda mi sedávala na rameni, kde se pevně přidržovala svými ještěřčími drápy. Někdy se svezla na zádech našeho mopslíka jménem Wrinkles, který byl tělesně i duševně příliš pomalý na to, aby si stěžoval. Brávala jsem ji ven. Nakrátko navštívila nízké keře borovic, ale pak se mi vždycky vrátila zpět na rameno. Doufala jsem, že kdokoli mě uvidí, bude si myslet, že umím čarovat. Já sama jsem měla pocit, že to opravdu umím.

Nakonec ale máma řekla, že ji musím pustit. Straka si mě potom vždycky vyhlídla na cestě do školy nebo z ní a část cesty se mi vezla na hlavě. Několik týdnů nato jsem ji našla mrtvou na verandě za domem. Myslím, že jsem ji zlomila způsobem, jaký jsem nedokázala

předvídat. Neměla kam jinam jít, žádné jiné bezpečné místo, kde by se mohla usadit.

Vyrostla jsem. Měla jsem psy i koně. Byla jsem cítit slámou a hnojem. Představovala jsem si, že jednoho dne budu mít farmu a v ní jeden pokoj vyhrazený na všechno šílené a polámané z dětství. A přestože jsem nikdy děti nehlídala ani si nehrála s panenkami, věděla jsem i to, že jednou budu mít dceru.

Bude divoká, bláznivá, ušmudlaná a pod paží s sebou bude vláčet kotě. Bude lézt po stromech a zpívat si. Já nezapomenu, jaké to je, být dítětem a milovat něco hřejivého a živého. Nezapomenu, jaké to je, bát se – bát se oslovit nové přátele, tančit na veřejnosti, být na pláži všem na očích, mluvit před třídou, přivést si domů kluka. Chránila bych její nespoutanost. A ona by domů nosila zatoulané kočky nebo králíky nebo ptáky. Já bych jí ukázala, jak se o ně postarat, jak chránit jejich nespoutanost. Naučila bych ji, kdy a jak je nechat jít.

To nebylo přání, byla to jistota. Když jsem byla malá, ptala jsem se maminky, jak dostane člověk miminko. Řekla: „No, nejdřív musíš nějaké chtít.“ Dál už to nerozváděla, takže hádám, že právě tohle mi uvízlo v paměti. Chtění je tou jedinou a zásadní ingrediencí. Jediné na chtění záleží.

Když se narodila naše dcera – poté, co se všechno pokazilo a jistota se změnila v touhu a ta touha přehlušila všechno ostatní – vypadala přesně jako to ptačí mládě. Byla malinká, průsvitná a slepá. Ne všechna padlá stvoření by se měla zachraňovat, to jsem chápala. Ale kdybychom to chtěli zkusit, nikdo by nás neodmítl. Kdo byl bezmocnější, ona, nebo my? Její malinká bezzubá ústa se hladově otevírala. A my jsme ji sledovali skrze skleněnou stěnu.

Abyste pochopili, jak nepravděpodobná byla její existence, její první nádech, musím se vrátit do toho léta, kdy jsem vychovala svou sojku. Protože toho léta jsem potkala Toma, který měl v mém adolescentním

životě krátkou, ale zásadní roli. Nad absurditou celé situace jsem od té doby nepřestala kroutit hlavou. I kdyby ten příběh tehdy a tam skončil, stejně by byl neuvěřitelně zvláštní.

Tom byl jedním z přednášejících na novinářském soustředění, kterého jsem se toho léta účastnila. Byl reportérské eso, třicátník, ženatý a se dvěma malými syny. Noviny *St. Petersburg Times* jsem četla od páté třídy. Milovala jsem jeho uličnické sloupky, ve kterých spílal vedení škol za to, že cenzurují středoškolské novináře. Milovala jsem vašeň a zapálení v jeho seriálu o zavražděné ženě z Gulfportu, dlouhém jako román. Jeho příběhy byly smělé a vtáhly vás do sebe jako romány. Omdlívala jsem nad jeho jménem v titulcích článků: Thomas French.

Toho dne měl na sobě fialovou košili a černobíle proužkované tkaňičky v botách, což bylo dost odpuzivé. Celá tvář jako by se ztrácela za jeho brýlemi. Tmavé vlasy, zplihle visící přes čelo, mu už místy prokvétaly šedinami. Byl sladký, ale byl to „mimoň“, což mě zvláštním způsobem uklidňovalo. Trpěla jsem nízkým sebevědomím, a přestože mě lidé neustále ujišťovali o tom, že jsem dobrá spisovatelka, tušila jsem, že se jen snaží být milí. Tom se taky zdál nejistý. Lil do sebe jednu dietní kolu za druhou, zíral z okna a prsty si projížděl vlasy. Díky jeho nervozitě se práce, kterou dělal, zdála nějakým způsobem snáze dosažitelná.

Nabádal nás, abychom viděli za autority s jejich tituly a proslavy v trpném rodě, a odhalili ten neoficiální, nevyřčený a skutečný příběh bublající pod povrchem. Nabádal nás, ať čtenáře zavedeme do „tajemné zahrady“, do zákulisí, do odlehlých koutů učitelské sborovny, prostě na místa, kde vznikají tajné dohody a předává se moc. Skutečné příběhy nevycházely na denní světlo skrze tiskové zprávy. Neohlašovaly se samy od sebe, ale byly všude kolem nás, jen je utrhnout. Řekl, že to, co nás zajímá, není triviální. Záleželo na tom. Na nás záleželo.

Ten den jsem psala o něm. V krátkém odstavci, kterému novináři říkají *kostka* (cílem je ze zpracované látky dostat podstatu věci), jsem napsala: *Nic nedělá jen napůl*.

Nezamilovala jsem se, nerozbila jeho manželství ani mu neukradla děti. Bylo by to absurdní a byl by to zločin. Ale změnila jsem se. Otevřela se světu. Začala jsem si všimnout krásy detailu, vznešenosti v každodennostech. Jeho přednášky se mnou zůstaly, staly se mou součástí.

Odmaturovala jsem, začala studovat na vysoké škole a v létě pracovat v redakci St. Petersburg Times. A několikrát jsem se zamilovala.

Prvním byl Rick. Milovala jsem ho jako drogu. Ale po třech dnech jsem ho opustila, protože jsem věděla, že nikdy nebude mít děti. V té době to ještě nemělo moc vadit, bylo mi teprve dvaadvacet. Jenže moje malá divoška už pro mě byla skutečná. Dalším byl Bill, můj úžasný a oduševnělý profesor žurnalistiky. Když jsem se pak odstěhovala na jih Floridy kvůli práci, nechala jsem ho proklouznout a zmizet. Pak přišel pevně stavěný, dobrácký osobní trenér, kterého jsem opustila kvůli studiu, a poté řada zaměnitelných intelektuálů. S jedním jsem se rozešla, protože byl příliš hubený, a s dalším protože se příliš potil.

Když jsem znovu objevila Toma, bylo mi dvacet osm. Randění jsem nesnášela. Stejně tak bary a dvacátníky. Končila jsem vysokou a pokoušela se zakotvit v redakci novin. Tom byl čtyřicátník. Získal Pulitzerovu cenu, byl rozvedený a brýle zahodil. Měl štíhlejší tvář a vlasy téměř stříbrné. Jeho synové byli na základní škole. Měl dlouholetou přítelkyni, starší než on. Říkal jí „líbezná paní“.

Když jsem byla na Floridě na jednom pracovním pohovoru, vyšli jsme si na večeři. Nebylo to rande, ale povídalo se s ním tak lehce, že to brzy jako rande začalo vypadat. Nepřestával mluvit o tom, jak by ještě chtěl dceru. Dlouhala jsem se ve svém pstruhovi a moje vaječníky dělaly salta. Pořád byl stejně otevřený, jak jsem si ho pamatovala. Pekl sušenky. Jako dobrovolník vyráběl ve třídě svých synů halloweenské kostýmy. Nebál se mluvit o těžkých tématech. Byl přesným opakem

toho, co jsem zatím u mužů zažila. Naše večere trvala čtyři a půl hodiny.

Své kamarádce Lucii jsem napsala do e-mailu: *Hned bych si ho vzala, tečka. Na konci mě obejmul a já ho pořád cítím ve vlasech.*

Ta šílená chemie, která byla mezi námi, mě docela překvapila, protože toho bylo tolik, co na něm bylo špatně. Byl moc starý, moc malý, moc rozvedený. Neměl rád zvířata, hlínu, zeleninu, cvičení, neznámá jídla, opravy v domácnosti a pobyt venku. Byl citově založený, až přecitlivělý. Moc mluvil. A ta přítelkyně.

To léto přednášel na vysoké škole nedaleko Baltimoru. Jela jsem se na něj podívat. Měl přednášku o psaní a vysvětlovat to na Monetovi. Popisoval, jak tento umělec pozoroval proměnu katedrály v Rouen v měnícím se denním světle a jak dáte příběhu na papíru tvar a moc, když budete respektovat přirozený sled věcí. V jeho přítomnosti jsem měla pocit, že se koupu v úplně jiném světle.

Příštího dne jsme se znovu setkali. Než jsme odešli z jeho hotelu na večeri, rozpoutal vroucí diskusi na téma naší nepopiratelné vzájemné přitažlivosti, přičemž se dovolával své přítelkyně. „Jsem hodný chlap,“ řekl. „Ale taky jsem jen lidská bytost a nejsem ženatý.“ *Zmlkni*, křičel můj mozek, aby rozehnal zmíněnou přitažlivost. „Takže se musím rozhodnout a..“ – proboha, on ještě pořád mluví? – „... a chci, abys respektovala...“

Políbila jsem ho, abych ho konečně umlčela. Aby zapomněl na svou přítelkyni nebo jakoukoli minulou či současnou ženu nebo na jakoukoli verzi sebe sama, která kdy existovala a bála se začít znovu. Políbila jsem ho, abych mu řekla: *Když už tohle nikdy znovu neuděláš, bude ti to po zbytek tvého dlouhého a neměnného života chybět.*

„Proč já?“ zeptal se o několik hodin později, ve zmačkané košili a s rozčuchanými vlasy. Ať jsem udělala cokoli, jeho nejistotu to nijak nerozptýlilo. Zdálo se, že je opojen láskou, to ano, ale ztracený.

Pokusila jsem se odpovědět, jak nejlépe jsem uměla. Zajímal se o svět kolem sebe, jeho dějiny, bohatství, síly i odpor. Veškerá šílená krása světa se při něm zvětšovala a odrážela se od něj, a když jsem byla s ním, stala jsem se toho součástí.

Viděla jsem se s ním další den a pak znovu. Jednou odpoledne jsem jela domů a hrozně se mi chtělo na záchod. Zastavila jsem u Národní katedrály, kde mají zcela jistě čisté záchody. Obešla jsem to místo, chrám postavený člověkem k uctění věcí mimo jeho chápání, paprsky odpoledního slunce dopadající dovnitř skrze barevné sklo. Božské světlo prostupující lidským výtvořem. Právě začínala mše, takže jsem se zdržela. Nebyla jsem nábožensky založená, ale byla jsem zamilovaná a to bylo jako náboženství. Zapálila jsem svíčku. Když jsem vyšla ven, světlo se změnilo. Byla tma a mlhavo a já jsem myslela na Toma, celý svět se kolem něj točil, působil veškerou svou silou a já doufala, že se v něm něco pohne.

Pak jsem se odstěhovala na Floridu a za pár měsíců začala pracovat. Pokusila jsem se nechat napětí růst. Tom volával pozdě v noci. Zvykla jsem si na to.

„Jsi jako nějaký rozlehlý, neprozkoumaný kontinent,“ řekl mi jednou v noci do telefonu. „Kterým bych se mohl navždy potulovat.“ Dával pozor. Poslouchal. Pamatoval si, co jsem řekla, a dělal, co mohl, aby to pochopil. Vedle něj jsem si víc uvědomovala sama sebe. O všem, na čem mi záleželo – láska, rodičovství, psaní –, dokázal mluvit se zanícením a zájmem. Byl v tom dobrý. Lepší než kdokoli jiný, koho jsem kdy poznala.

„Psaní je koncentrovaná forma věnování pozornosti,“ řekl mi. „Stejně jako zpěv, líbání a modlení.“

Řekl, že mě miluje. Řekl, že se rozejde se svou přítelkyní, ale pak to neudělal. Nechtěl jí ublížit. Potřeboval všechno „pochopit“.

„Moc přemýšlím,“ svěřil se mi.

„Nemůžu se rozpůlit,“ řekl.

„Řekl jsem si, že to chce čas.“

Z týdnů byly měsíce, z měsíců roky. V práci jsem psala o agresivním kohoutovi, závodech popelářských vozů a muži, co strávil šestadvacet let čekáním na rozsudek smrti. Dvakrát mě povýšili a dostala jsem práci snů v týmu tvůrců hlavních zpráv. Můj nový šéf Mike Wilson byl jedním z nejbližších Tomových přátel a rychle se stával i jedním z mých. Měla jsem pracovní místo u okna, ze kterého jsem viděla na Toma.

Koupila jsem dům se čtyřmi ložnicemi a dělila se o něj se svým neurotickým výmarským ohařem Huckleberrym. Dům byl moc velký a díky té prázdnotě jsem se cítila ještě osamělejší. Veškerý volný čas jsem trávila zařizováním svého nového hnízda. Oškrábala jsem staré malby a nátěry, postavila plot, vysadila strelície. Vyměnila jsem kliky u dveří, panty, obklady, římsy, světla, větráky. Na tlustou větev starého dubu jsem zavěsila houpačku. Věděla jsem, kde bude pokoj pro děti a kde domeček na stromě.

Pečovala jsem o štěňata pro místní záchranou stanici pro zvířata. Ať to bylo cokoli, co ve mně tenkrát toužilo zachránit tu straku, ještě se to rozrostlo. Do dnešního dne už to budou stovky štěňat, které jsem odchovála pro čtyři různé útulky ve třech různých městech. Máma, která bydlí nedaleko, je krmila z lahví, mluvila na ně a chovala je v náručí břísčky vzhůru jako svá chlupatá vnoučata.

Toma jsem si zvala do života a zase ho odháněla a on se zjevoval a pak zase pozvolna mizel. Koupil si těsný cihlový domek, který jsem nesnášela. Jasně znamení toho, že k sobě nepatříme, říkala jsem si. Zatímco on váhal, chodila jsem s jinými hodnými, dostupnými, sebevědomými, atraktivními muži, co měli rádi psy a chtěli děti. Všem jsem vždycky přestala volat. Zasekla jsem se.

Expřítel číslo jedna, Rick, mi to podal na rovinu. „Víš, koho by sis jednu měla vzít?“ zeptal se mě jednou, když mi volal. „Toma Frenche.“

Uf, ne. Ten chlap je pohroma.

Ale Tom byl ten chlap, kterého jsem chtěla. Nedokázala jsem sama sebe přesvědčit, abych chtěla někoho jiného.

Odmítala jsem uvěřit, že ta roztřesená, ustrašená verze sebe sama, jakou mi předkládal, je skutečná. Uvnitř té skořápky nebyl jen muž, který měl rád Springsteena, viděl ho na sedmdesáti koncertech, vždycky z první řady, a znal slova všech písní. Neuměl napsat prostě jen příběh, musel to být devítidílný seriál, který mu zabral pět let. Věcem, na kterých záleželo, se dokázal plně odevzdat. *Nic nedělá napůl*. Už mé patnáctileté já tohle vědělo.

Zatvrzele jsem věřila – stejně jako má tolik jiných žen víru ohledně tolika jiných mužů –, že bych mu mohla pomoci znovu objevit ty nejlepší části jeho já, toho člověka, kterého kvůli zaslepenosti prožitým rozvodem a středním věkem prostě nevidí.

Chtěla jsem, aby moje děti se mnou jednou mluvily stejně, jako Tomovi synové mluví s ním. Chtěla jsem vidět Nata a Sama vyrůstat. Chtěla jsem, aby mé děti sdílely svou lásku k Shakespearovi a *South Parku*. Už tehdy byli jeho synové jedněmi z nejlepších lidí, které jsem znala, velkorysí, zábavní a šťastní. Tom byl porouchaný, ale oni byli perfektní. A on byl jedním z důvodů.

Sledovala jsem Toma, jak si s nimi prozpěvuje, zatímco špatně skládají neopláchnuté talíře do myčky. Přehlížel místa s dlouhou trávou na jinak posekaném trávníku. Vykoupil lístky do prvních tří řad na jejich vystoupení v muzikálu *Urinetown*. Probírali spolu příběhovou linku seriálu *Battlestar Galactica*, filmu *Team America* a evangelium podle Bosse*. Kuchyně byla jednou provždy cítit slaninou a nohama jsem se lepila k podlaze. To všechno se slévalo ve všepohlcující binec, který jsem si uměla přestavit jako svůj život.

Jednou večer po práci jsem bez přemýšlení zabočila do jeho čtvrti. Ulice, v níž bydlel, je tvarována do kruhu. Chvíli jsem v ní bloudila

* The Boss je přezdívka Bruce Springsteena. Pozn. překl.

a říkala si, co tam sakra dělám, až jsem se najednou ocitla před jejich domem. Bylo to v prosinci. Neměli zatažené závěsy. Z oken se do ulice linulo teplé světlo. Nat a Sam seděli u jídelního stolu a Tom s přítelkyní si k nim právě přisedali.

A cos čekala, slídilko? Tohle není tvoje rodina. Najdi si svou vlastní, zatraceně.

Nenáviděla jsem se. Promrhala jsem už tolik času. Další Vánoce strávené s rodiči. Máma ráno musela do práce. Když jsem se probudila, dům byl prázdný.

Aniž bych si toho všimla, co se týkalo tématu dalších dětí, Tom ochladl. Měl k tomu milion důvodů, z nichž ani jeden nedával smysl. Nejdřív jsem to přešla jen tak, protože on samozřejmě chtěl další děti, jenže se dál schovával za jakýmsi neviditelným štítem.

Přichystal mi seznam skladeb plných slibů a já jsem si je prozpěvovala s ním a hledala v tom nějaký smysl. A pak jsem v jeho počítači našla podobné seznamy sepsané pro jiné ženy. Trávil dlouhé hodiny telefonováním s kdovíkým. Nepřestávala jsem se ptát, kdo to je. Vždycky uměl lhát.

„Poslouchej,“ naznačil Ricky. „Řekni tomu kreténovi, že se nebudeš doprošovat.“

Můj terapeut řekl, že bych se měla posunout dál, pořídit si sperma z banky a mít dítě sama. Ta myšlenka se přestávala zdát tak šílená.

Tom neměl problém se spaním, vždycky spal otočený ke mně zády. Já jsem nikdy nemohla spát, když jsem ležela vedle takového zmatku, a tak jsem jen sledovala, jak dýchá. Prstem jsem mu na záda kreslila vzkazy, všechno to, co jsem nemohla vyslovit nahlas, protože se to objevovalo a mizelo, objevovalo a mizelo.

M-I-L-U-J-U-T-Ě.

Pitomče.

Tom

Zpočátku jsem Kelley vídal jen potajmu, uprostřed noci. Moje oficiální přítelkyně bydlela hodinu severně od Tamy, takže nebylo těžké se v noci vykrást a nebýt přichycen. Byla to hodná a věrná žena, která by pro mě udělala všechno. V noci jsem jí volal, popisoval, jaký jsem měl den, a poslouchal, jak mi ona vypráví o tom svém, a pak jsem jí řekl, že ji miluju, a cítil, jak mi ta slova umírají v puse.

Po dálnici jsem spěchal do Kelleyiny postele a přitom měl nasazený svůj nepřítomný výraz. Používal jsem ho vždy, když jsem věděl, že páchám hřích, ale nejsem přitom připraven se za to stydět. Kelley bydlela na druhém konci okresu, což znamenalo, že jsem měl vždycky až moc času na sebezpytování. Obvykle jsem počkal, dokud jsem nebyl na mostě Bayside, lemujícím severní část Tampa Bay, a pak jsem jí zavolał, že jsem na cestě.

„Kde teď jsi?“ zeptala se.

„Asi patnáct minut od tebe.“

„Co bys dělal, kdybich řekla ne?“

Když to řekla, zahleděl jsem se na chodník ubíhající kolem mě, pelikány vznášející se ze stínů, černou vodu všude okolo. Nechtěla mě zastavit, věděli jsme to oba dva. Vnímal jsem vztek v jejím hlasu a někde za ním i hrozný smutek. Byla lepší než tohle a nedokázala pochopit, proč já ne. Ale taky jsem slyšel, že něco v ní mou neomalenost vítá. Chtěla, abych si na ni dělal nárok. Vyčkávala na svou příležitost, doufala, že jí to jednoho dne všechno vynahradím s prstenem, domem a dítětem. A to byl ten problém. Už jsem jednou prsten nosil, po mnoho trpkých let. To jediné dobré, co z toho manželství vzešlo, byli moji synové Nat a Sam. Rychle rostli a brzy měli odejít na vysokou. Neviděl jsem důvod, proč se vším začínat od znovu.

A tak jsem si za volantem pustil stereo, abych umlčel svůj mozek. Při svých půlnočních jízdách jsem tíhl k zasněným, osamělým písničkám. The Rolling Stones a jejich „Půlnoční míle“, Springsteen, tiše se vytrácející do černočerné noci ve svém „Ukradeném voze.“ Nejčastěji jsem poslouchal album *Daybreaker* od Beth Ortonové, prázdnotu v jejím hlase, pocit někoho, kdo zašel příliš daleko a navždy ho to změnilo. Jakou škodu jsem páchal já, hlavně sám na sobě? Ačkoli jsem nevěřil v instituci manželství, toužil jsem po jednoduchosti jeho slibů. Jako single jsem byl marný. S jednoduše nastavenými pravidly, s příručkou, kterou napsal Bůh, by se mi žilo líp. Přestože mé katolické dětství už zmizelo v nenávratnu, jeptišky mi v hlavě žily dál.

Tou dobou už jsem sjel z mostu a zabočil do ulice Sunset Point, stríhl to na západ kolem ztemnělých výloh mexických restaurací a obchodů se zbraněmi, parkovišť u otevřených večerek, na kterých se zdržovaly skupinky teenagerů v neonových světlech reklam na Budweiser. Po cestě jsem míjel nákupní centrum Time Plaza, nad jehož vchodem byly hodiny, které nešly. Pokaždé když jsem kolem nich projížděl, jsem zadržel dech a ptal se sám sebe, jestli se nemohlo stát, že jsem umřel, aniž bych si toho všiml.

Hned za odbočkou do Kelleyiny ulice bylo žluté blikající světlo. Zatímco jsem ho z dálky sledoval, přepnul jsem na poslední skladbu v albu *Daybreaker*, „Myslím na zítřek“, a zpíval si s Beth Ortonovou, když se loučila se svým milým, přestože pro něj byla stvořená. Sbohem, sbohem. Byla to naše písnička, moje a Kelleyina. Jen o tom ještě nevěděla.

Když jsem přijížděl, už mě vyhlížela. Zjevení, které se zhmotňovalo ve světle mých reflektorů. Stála před velkými skleněnými vchodovými dveřmi, dlouhé hnědé vlasy splývající na ramena. Ani jeden z nás nepromluvil. Nikdy jsem nedokázal jen tak přejít to, jakým způsobem se mi vždycky schoulila v náručí.

Mluvil jsem, co nejmíň to šlo, a už vůbec se nesnažil něco vysvětlovat. Byl jsem si jist, že při těchto nočních dostaveníčkách nešlo jen o chtíč. Nikdy mě nepřitahovaly povrchní zážitky a o krátkodobé aféry jsem neměl zájem. I když jsem na to neměl právo, opakoval jsem Kelley pořád dokola, že ji miluju. I tehdy jsem cítil, jak mi slova v puse umírají, přestože to byla pravda.

Uprostřed noci jsem se budil a cítil její dech na rameni. Chtěl jsem tak zůstat napořád. Chtěl jsem okamžitě utéct. Její pes, Huck, správně vycítil, že mi nemůže důvěřovat. Když jsem vstal a šel do koupelny, zvedl hlavu a pronásledoval mě svými žlutýma očima. Občas na mě i zavrčel. Někdy mě sledoval a zablokoval mi cestu. Měl jsem na sobě jen tričko, a než jsem se nadál, visel mi za zuby na jeho spodním okraji, nebezpečně blízko rozkroku, takže jsem se neodvážil ani hnout. O sekundu nebo dvě později mě pustil.

Když jsem o tom jednou ráno pověděl Kelley, smála se.

„Huck tě nekousl,“ konstatovala. „Kdyby tě chtěl kousnout, udělal by to.“

Hleděla na mě, teď už bez úsměvu.

„A navíc, zasloužíš si to,“ řekla.

Vždycky řekla holou pravdu. Když jsem jí v redakci ukázal první návrhy mých článků, nikdy neřekla: „Chápu, kam tím míříš.“ Hodila mi papíry na stůl a řekla: „No, moc se to táhne. Už zase to máš moc upovídané.“

Na Kelley nebylo nic hezkého, alespoň ne nic, co by vystavovala na odiv jako odznak. Na sebe prezentaci jí nezáleželo. V hlavě jsem nosil seznam jejích nenápadných laskavostí. Pracovala coby dobrovolnice na základní škole jako mentorka holčičky v páté třídě. Darovala kostní dřev – prostě proto, že jí byl nedostatek. Věděl jsem samozřejmě i o její práci s opuštěnými psy a o tom, jak z drogového doupěte ukradla vyhladovělého dobrmana. Březí fenky si nechávala v pokoji pro hosty a pomáhala jim při porodu. Jednou v noci byla u porodu

deseti štěnat německých ovčáků. Když jí došlo, že jsou uvnitř matky zaseklá ještě další, sáhla dovnitř, vytáhla čtyři další krucánky a resuscitovala je dýcháním do nosu, dokud je nepřivedla k životu.

Kelley vždycky zachraňovala křehká stvoření. Hlavně pitbuly. Se silnými zvířaty se cítila spřízněná. Často mluvívala o tom, jak ráda by si sáhla na tygra. Tehdy jsem dělal reportáž o zoologické zahradě v Tampě a sledoval dva ošetřovatele, kteří měli na starost dva tygry sumaterské. Kelley mě poprosila, jestli bych jí nemohl domluvit návštěvu. Možná by si mohla jednoho pohladit. „Tygra....?“ Studoval jsem její tvář a hledal náznak toho, že si dělá legraci. „Budeš ráda, když nepřijdeš o ruku.“

„Byla bych opatrná. Sáhla bych na něj jen na vteřinku.“

Byla pro mě hádankou, kterou jsem nedokázal rozluštit. Zdálo se, že nic nepotřebuje – kromě toho, co nedostávala ode mě. Přestože ji slova živila, nebyla žádný velký řečník. Někdy jsem se jí na něco zeptal a uběhla čtvrt hodina, než mi odpověděla. Obvykle prohlášením ořezaným na kost. Byla tajemná a nezávislá a odmítala být pochopená, dokud nebude připravená. Jedinkrát jsem se s ní odmítl bavit. A to tehdy, když se mě pozdě v noci zeptala, kdy už konečně skončí naše hra na schovávanou.

„Víš, nejsi na to sám. Přála bych si, abys mě vpustil dovnitř a mohli jsme to vyřešit společně,“ řekla mi.

Seznam toho, v čem se lišíme, přinesl vystřízlivění. Kelley se chtěla mazlit s predátory. Já jsem se zvířat bál, hlavně psů, od té doby, co jsem měl jako malý roznašeč novin několik špatných zážitků. Kelley byla šikovná, co se oprav domácnosti týkalo. Pořád něco opravovala, dveře, poličky, se svým arzenálem nástrojů. Já jsem stěží dokázal přitlouct hřebík. Její dědeček dal jednou babičce facku za to, že volila demokraty. Můj dědeček šel jednou ke zpovědi, aby se vyzpovídal z toho, že volil republikány. Podobně se lišil i náš styl psaní. Moje příběhy přetékal detaily. Kelleyiny byly tak strohé, že nechávaly prázdná místa

napospas čtenářově představitosti. Na papíře, stejně jako v životě, zůstávala nedostupná.

Kelley bylo třicet, byla připravena začít život. Mně bylo šestačtyřicet a pořád jsem se vzpamatovával z rozvodu. Její přesvědčení, že my dva patříme k sobě, jsem nechápal. Hodně z její víry bylo svázáno s mou schopností fungovat jako táta.

„Viděla jsem tvou práci,“ řekla. „Vím, co umíš.“

Nebylo pochyb, že otcovství mi šlo tak nějak přirozeně. Coby nejstarší z pěti sourozenců jsem se na tuto roli chystal od dětství. Už jako kluk jsem si představoval, jak jako velký držím v náručí malou holčičku.

Když moje první žena porodila naše první dítě, byl jsem si tak jistý, že to bude děvče, takže když mi sestra ukázala rudé a kroutící se miminko, nevěřil jsem vlastním očím. *Co to má sakra moje dcera mezi nohama?* pomyslel jsem si.

Když byli Nat a Sam malí, usadil jsem si je na ramena a tančil s nimi, dokud neusnuli. Po rozvodu jsme si se syny byli ještě blíží. Jejich pouto k matce bylo krásné a pevné, ale můj čas strávený s nimi byl teď už jen můj. Ráno jsem je probouzel písní z *Čaroděje ze země Oz* a ve své malé kuchyni je učil vařit. Hamburgery se někdy rozpadly dřív, než dosáhly na pečivo. Omelety bývaly moc řídké a připálené. Bylo to jedno.

Nat a Sam byli ještě ve školce, když jsem je naučil slova písní „Thunder road“ a „Badlands.“ Trénoval jsem je, jak ječet jako Wilson Pickett a hulákat jako The Beatles. Tvrdě jsme zapracovali hlavně na vyjeknutí McCartneyho, kterým se přidá k Lennonovi ve druhé sloce písně „Bad Boy“. V tom jednom drsném výkřiku se skrýval celý svět a já chtěl, aby to kluci slyšeli. Chtěl jsem, aby byli silní a nespoutaní a věděli, že nikdy nebudou sami.

Naše dny i noci byly lemovány příběhy. O deštivých sobotních odpolednech jsme se znovu a znovu dívali na *Hvězdné války*. Když jsem je na hřišti houpal na houpačkách, dělali jsme, že jsou piloti

X-wing a útočí na Hvězdu smrti. Jak rostli, začal je bavit Harry Potter. Právě vyšel první díl celé série, a jak vycházely další, kluci žadonili, abych jim dvě koupil, aby je mohli hltat současně. Jakmile jim bylo jedenáct, pravidelně kontrolovali schránku a doufali, že jim přišla pozvánka do Bradavic.

Když pomínu své rodičovské dovednosti, nedokázal jsem pochopit, proč mě Kelley chce. Nebyl jsem ani tak chytrý jako ona, ani tak dobrý spisovatel. Nebyl jsem tak šarmantní, vzdělaný nebo talentovaný jako jiné vážné známosti, které měla. Jediné, co jsem uměl, bylo vzít ji do kina a pak jí ukázat, jak zpracovat dějovou linii. V řecké restauraci jsem jí načmáral popisovanou sekvenci na ubrousek a ona mě jen netrpělivě odbyla: „Vím, že je to struktura A/B. Můžeme se prostě jen najíst?“

Když jsem se ráno odšoural do koupelny, skoro jsem toho chlapa zírajícího na mě v zrcadle nepoznal. Únava vepsaná do pavučin vrásek kolem očí. Zmatený výraz někoho, kdo bez ustání hraje na honěnou.

Něco se ve mně zlomilo. Báł jsem se, že se umím jen klouzat po povrchu věcí. Že jsem se nikdy nenaučil, jak si udržet něco, na čem skutečně záleží, nebo i jen poznat, co to je. Měl jsem podezření, že vůbec nejsem člověk, jen věrná napodobenina. Podvrh.

„Víš, přede mnou nemusíš nic předstírat,“ řekla mi Kelley. „Nepotřebuju, abys byl dokonalý. Potřebuju, abys byl sám sebou.“

Co jsem na to mohl říct? Ani jsem si nebyl jistý, jak toho člověka v sobě přivolat. A pochyboval jsem, že by ho někdo z nás dvou mohl mít rád, ať to byl, kdo chtěl.

V prosinci, dva a půl roku poté, co jsem se začal s Kelley scházet, jsem se rozešel se svou oficiální přítelkyní. Kelley se na tom něco nezdálo – a kdo by se jí divil.

Následujících šest měsíců jsme se stávali párem. Hrabali jsme listí na zahradě před domem, společně jsme venčili Hucka, dávali si

grilovaná žebírka ze stánku před obchodem v naší ulici. Hrál jsem jí „Born to Run“ a přichytil ji, jak si v autě potichu pobrukuje slova písničky. Vždycky ode mě odvracela hlavu, protože si nebyla jistá svým hlasem. Když byli Sam a Nat o víkendu s námi, smála se, když si mě dobírali, a společně se proti mně spikli, když si kluci vymysleli, že potřebují trampolínu, navzdory mým obavám z dalších návštěv pohotovosti.

Všichni čtyři jsme společně pracovali na strategii nadcházejícího Halloweenu. Já s Natem a se Samem jsme plánovali večírek, Kelley nám pomáhala rozvíjet nápady. Dala mi malou sošku chrliče v podobě okřídleného psa v řetězech. Na obalu stálo, že je to strážce nadějí a snů. Měl jsem několik modelů koster v životní velikosti a dvě mumie. Každý rok jsem je postavil před okno do ulice a zapálil u nich svíčku, aby na jejich šedé tváře vrhala mihotavé stíny. Kelley mi do sbírky přidala ještě kostru psa, kterou objednala z katalogu veterinárních potřeb.

S kluky to šlo Kelley zcela přirozeně. Netlačila na ně, aby ji měli rádi, a pomalu se stávala součástí jejich životů. Jen já jsem si byl čím dál tím víc jist, že na život, jaký si vysnila, jsem moc starý. Úplně jsem nás viděl, jak stojíme u oltáře, potom Kelley, jak je těhotná a pak mě rychle opouští. Dítě by bylo svěřeno do péče jí a já bych na cestě do penze finančně vykrvácel díky alimentům. Mučil jsem se vizemi sebe sama coby shrbeného a sípajícího přízraku opírajícího se o hůl a šourajícího se podél hřiště, kde mladí hrají fotbal. Musel bych se dívat, jak nový, mladší manžel sahá Kelley na zadek na nějakém houslovém recitálu. Na promoci naší dcery bych dorazil na invalidním vozíku a zesláble na ni mával roztrěsenou rukou protkanou fialovými žilami. Nakonec by mě odložili do starobince a naše dcera by pokaždé úpěla, že už je tu zase neděle a matka jí připomíná, že je opět čas navštívit tatínka.

„Mami, tečou mu sliny.“

„Já vím, drahoušku. Ale má tě rád.“

Juniper

Byl jsem hrůzou bez sebe, že mě skolí infarkt a nedožiju se toho, jak toto teoretické dítě vyrůstá. Nezáleží na tom, kolik let života jsem měl ještě před sebou. Nedokázal jsem si představit, že je strávím vedle Kelley jako její mladý partner. Nechtěl jsem v domě žádné pitbuly. Neuměl jsem si představit, jak měním plenky, vláčím se s kočárkem po letištích nebo měřím miminu v pět ráno teplotu. Chtěl jsem následovat Springsteena na jeho evropském turné. Chtěl jsem se vznášet v průzračně modrých vodách u řeckých ostrovů.

Počkal jsem na večer, kdy byli Nat a Sam se svou matkou. Jakmile Kelley dorazila, řekl jsem jí, že si musíme promluvit. Když uslyšela ta očekávaná slova hrnout se z mých úst, řekla, ať zmlknu.

„Ty se se mnou nerozcházíš,“ oznámila mi. „To já se rozcházím s tebou.“

Usmála se na mě s vyčerpaným výrazem někoho, kdo to dlouze nacvičoval. Řekla mi, že jsem podvodník, lhář a ubožák. Jak ve zpomaleném filmu vstala a vydala se ke dveřím. V ložnici po ní skoro nic nezbylo. Věděla, že tenhle den přijde, a tak už týdny odnášela pryč svoje věci, pomalu z domu odčarovávala všechny své stopy. A já byl tak ponořený do sebe, že jsem si toho ani nevšiml.

Když vycházela z domu ven, zadržel jsem znovu dech, jako by byla půlnoc a já jsem ještě pořád projížděl kolem zamrzlých hodin. Až na to, že teď jsem byl skutečně mrtvý.

Následující pondělí postihl New Orleans hurikán Katrina a brzy byly zprávy plné mrtvých těl vznášejících se v zakalené vodě.

Zašel jsem do redakce a jen zíral na obrazovku počítače. Kelleyin stůl byl další dva týdny prázdný, dokud se znovu neobjevila, posedlá tichým vztekem. Když jsme se potkali u výtahů, prošla kolem mě, jako bych tam nebyl.

„Opravdu? Takhle to chceš?“ promluvil jsem na ni.

Rituály toho trpkého rozkladu našeho vztahu trvaly týdny. Potřeboval jsem poradit, a tak jsem zašel za Mikem Wilsonem, redaktorem a našim společným kamarádem. Prosil jsem ho, jestli by nemohl vyjednat nějaké příměří, a on trpělivě poslouchal. A odpověděl, že je mu to líto, ale že nemůže nic dělat. Mrtvý bod, na kterém jsem se ocitl, se zdál ještě víc neřešitelný. Na druhém konci místnosti jsem zahlédl Kelley. Všiml jsem si, že hubne, kupuje si slušivé oblečení, obklopená aurou vzdoru a vítězství. Smála se se svými kolegyněmi, o nichž jsem si myslel, že jsou i mé kamarádky, a které se mi teď nedokázaly podívat do očí.

Potřeboval jsem se rozptýlit, a tak jsem si udělal výlet do Targetu. Bylo to koncem září. Nat a Sam se ještě pořád hrozně těšili na náš večírek, ten jsem zrušit nemohl. Když jsem přijel do obchodu, čekala na mě nová výloha s halloweenskou výzdobou. Procházel jsem mezi vystavenými soškami chrličů a obdivoval jejich vrčící tváře. Pak jsem se zastavil a vzpomněl si na toho, co mi dala Kelley. Strážce nadějí a snů. Takhle se sakra jmenoval.

Nevím, jak dlouho jsem tam stál, zatímco ostatní nakupující kolem mě tlačili své vozíky. Obchodní dům Target byl místem, kde by člověk mohl očekávat zjevení, ale mě mé prozření zavalilo jak lavina. Když jsem si vzpomněl na dceru, kterou jsem chtěl už od dob, kdy jsem byl kluk, píchlo mě u srdce. Nebyl právě tohle jeden z důvodů, proč mě to ke Kelley táhlo? Neřekl jsem jí při naší první večeři, dlouho předtím, než začaly naše půlnoční návštěvy, jak moc chci tu holčičku chovat ve svém náručí?

Když jsem přijel domů, vzlykal jsem, pochodoval tam a zpět, mluvil sám pro sebe. Doslova jsem nedokázal postát.

Zkontaktoval jsem svou terapeutku, která mi pomohla překonat rozvod. Maraton našich sezení trval týdny. Během nich mi pomohla rozmotat všechno, co jsem pokazil. Pověděl jsem jí, co chci, a ona se

Juniper

mě zeptala, jestli jsem si jistý. Možná že mi vyhovuje skákat ze vztahu do vztahu, vymýšlet způsoby, jak se z nich pokaždé vyvléct.

Jednou večer jsem seděl v obývacím pokoji nad laptopem. Mumie už byly postavené u okna. Teď stály jako ochránkyně za mými zády a naslouchaly mému klepání do klávesnice.

Psal jsem celé hodiny, mazal a znovu začínal a znovu mazal. Hledal jsem ta správná slova, abych dokázal, že projednou něco znamenají. Netušil jsem, jestli není moc pozdě.

Ve 2:44 ráno jsem zmáčkl tlačítko „Odeslat“.

Kelley

Vody Golfského proudu byly klidné a tiché, listopadově chladné a tak bezbarvé, jak se táhly směrem k obloze, až horizont v dáli zmizel a stal se jen pověrou.

Vyrostla jsem tu. Prsty jsem se rozkošnický brouzdávala po písčném dnu, nikdy jsem nezašla hlouběji než tam, kde jsem měla vodu po krk. Spolykala jsem spoustu vody, když jsem se snažila surfovat na bříše proti vlnám, dorážejícím na pobřeží. Z lodi jsem nechávala viset vlasec s háčkem na ryby, mizející v temných hloubkách. Dokázala jsem ty vody obdivovat jen v bezpečí, s odstupem, jako když lidé projevují obdiv ke zvířatům v zoo nebo uměleckým dílům v muzeu.

Stála jsem na kluzké palubě Anastasi, čtrnáctimetrového člunu, pozůstatku dávných časů kotvícího na pobřeží u Tarpon Springs na Floridě. Přípravovala jsem reportáž o vymírajících formách života. Když pracuju na reportáži, zapomínám, kdo jsem. Bylo to skoro tři měsíce od rozchodu, asi měsíc po Tomově e-mailu. Nechala jsem se jen tak volně unášet. Dokázala jsem ze člunu zírat jakýmkoli směrem a nevidět nic jiného než vodu a oblohu.

„Mořská panna,“ říkal mi Tasso.

Byl opálený a silný jako býk. Kdybych potřebovala hrdinu, díky němuž bych zapoměla na svoje starosti a který by se mě zmocnil v divokých vlnách, v krajním případě se té role mohl ujmout. Byl jedním z posledních řeckých potápěčů – sběračů mořských hub, kteří své živobytí ždímalí z mořského dna. Obřímú kanicovi prohnal okem harpunu a žralokovi dal pěstí do nosu.

Tasso věřil, že jediný způsob, jak skutečně poznat moře, je ponořit se do něj, oddat se mu. Chtěl, abych ho následovala do hlubin. Červený mořský květ devastoval oceán. Tasso ve vodě hledal život.

Nejsem si jistá, jestli jsem byla připravena si to přiznat, ale taky jsem se snažila něco zachránit.

Byla jsem asi takový mořeplavec jako žirafa. Rozhodně jsem se neuměla potápět. Tasso mi nasadil masku, zahákl mi prsty za svůj opasek a řekl: „Jen se drž, mořská panno.“

A šli jsme pod hladinu.

Byla jsem v jiném světě, úplně bezmocná. Tolik těžké vody nade mnou, tak málo prostoru uvnitř plastové potápěčské masky. Prudce a hlučně jsem vydechla, ale pak se zpěněná voda kolem mě začala uklidňovat a já jsem na dně uviděla bílý písek, mořské houby, pohupující se jako malé mimozemšťany, ryby, třpytivé a vystřelující kolem nás. Tasso napůl plaval, napůl běžel proti proudu, jako by ho nic nemohlo zastavit, jako by dokázal mořskou vodu rozdělit na dvě půlky. Já jsem byla zapomenutý kousek mořské řasy, který se držel za ním. Byla jsem voda. Byla jsem vzduch. Byla jsem vydána na milost vlnám a slunci, a můj bože, tam dole to bylo nádherné.

Zůstala jsem s Tasseem na vodě čtyři dny. V blednoucím ranním světle jsem pila řecký čaj s medem a sledovala ho, jak se holí břitvou a oplachuje slanou vodou. Potápěl se celý den. Vždycky se vynořil z vody, rozepnul si neopren a na palubu napadala krabí klepeta. V noci jsem usínala, jak mě kolébal sláný vánek. Samozřejmě že jsem myslela na Toma, protože mi chyběl. Chtěla jsem zaklepat na jeho dveře, říct mu, že už toho bylo dost, schoulit se mu v náručí. Jenže jsem neměla ani telefon, ani počítač a internet, a taky už jsem si dávno uvědomila, že ho nemůžu změnit nebo upravit k obrazu svému. To jsem taky vzdala.

Trvalo to několik dní, než jsem odpověděla na jeho e-mail. Mezitím ale všechno rozežral můj vztek a znechucení, takže jsem to ani nechtěla číst. Všechno, co jsem byla ochotna oplakat, jsem už oplakala.

Po našem rozchodu jsem strávila týden v posteli. Můj šéf Mike mi volal, aby se ujistil, že jsem v pořádku, a já jsem brečela do polštáře, neschopná najít slova. „Je mi to líto, zlatíčko,“ řekl Mike. Jak to jen šlo, omlouval mě v práci a pak mě poslal do New Orleansu zdokumentovat následky hurikánu Katrina. Vrátila jsem se, veškerou zběsilost té bouře vstřebanou v sobě. Měla jsem chuť ničit. Všechny ty lži. Všechny ty promarněné roky.

Mike se do toho nemíchal. Jen poslouchal. Jednoho dne v září se mě zeptal: „Co se Toma týče, cítíš se už líp?“ „Bože, vůbec ne,“ odpověděla jsem mu. „V noci se mi zdálo, že jsem ho přejela autem.“

V práci jsem promarnila příliš mnoho času, ztratila svou důstojnost.

Pak přišel ten e-mail.

Doufám, že najdeš sílu si to přečíst.

Viděla jsem v tom zlomeného muže, který všeho lituje, a taky trochu satisfakce. Ale on se jen probíral sám sebou, nepořádkem, jež si sám udělal ve vlastním životě. Masakr, který způsobil v tom mém, nevzal na vědomí.

Nikdy v životě jsem necítil tak hlubokou a zničující lítost.

Každou minutu každého dne cítím, že tu nejsi se mnou.

Tassovo křestní jméno Anastasios i jméno jeho člunu Anastasi znamenala to samé – znovuvzkříšený. Všichni jsme hledali nový život. Než jsem se vrátila zpět na břeh, věděla jsem, že ho budu mít. I to dítě a psa a zatracený plaňkový plot. S Tomem, nebo bez něj. Budu v pořádku. V záchraňování někoho nebo něčeho jiného jsem byla dobrá. Ale plavat proti proudu dokážete jen tak dlouho, dokud vás nesmete s sebou. Tom se bude muset zachránit sám.

Juniper

Odepsala jsem mu a souhlasila se schůzkou, ovšem pouze za určitých podmínek. Patrně splnil zadané úkoly a obětoval bohům. Požadovala jsem návštěvu poradny: pro sebe, pro něj i nás oba. Před svou terapeutkou jsem mu spílala a odmítala se s ním vidět, aniž by s námi byl nějaký arbitr. Nakonec jsme skončili na párové terapii u terapeutky, kterou jsme ani jeden neznali. Na neutrálním území.

„Jak dlouho jste manželé?“ zeptala se.

„Ale ne, my nejsme manželé,“ opáčila jsem. „Ani spolu nechodíme.“

Překvapeně sebou trhla. Něco takového neslychala každý den.

Zeptala se: „Jste tu, abyste se dali dohromady, nebo se definitivně rozešli?“

Ta otázka protнула mou obranu. Toma jsem mohla ponížít i bez její asistence za devadesát devět dolarů za hodinu. Musela jsem přiznat, že jsem tam proto, že chci, aby všechno, co Tom říká, byla pravda.

Nemám ponětí, jak jsme se dokázali pomalu propracovat zpátky tam, kde jsme byli. Pamatuji se, že to trvalo dlouho, že z něj byl ten nejpokořenější člověk, jakého jsem kdy viděla. Na jeho blbou halloweenskou párty jsem nešla a kamaráda jsem poprosila, jestli by neprošel všechny šuplíky v jeho domě, abych se ujistila, že jsem tam nic nenechala. Něco ve mně nechtělo ten dům už nikdy znovu vidět.

Zatímco jsem psala reportáž o Tassovi a lovu mořských hub, Tom pracoval na jednom velkém seriálu do novin. Oba jsme psávali pozdě do noci, sami v temných koutech redakce. Nemluvili jsme spolu, jen po sobě sem tam mrkli mezi jednotlivými odstavci. Jednou pozdě v noci jsem mu pochválila jeho reportáž a on mi odpověděl. Netrvalo dlouho a začala jsem nechávat svůj laptop stále otevřený, kdyby náhodou.

Říkal mi, že mě miluje, a já jsem na to neodpovídala. Sem tam jsem na něj narazila v poradně, ale nebyla jsem připravená si promluvit z očí do očí ani po telefonu. Nechtělo se mi probírat se jeho sliby, že

je schopen závazků. Bylo by kruté to znovu chtít a znovu o to přijít. Milovala jsem ho i nenáviděla a mým jediným útočištěm bylo udržovat mezi námi odstup – tím tlumičem byla redakce, obranný štít v podobě monitoru. A to všechno vzalo za své, když jsme čirou náhodou skončili oba na stejné konferenci v Bostonu.

Tom byl na programu, měl přednášet v obřím přednáškovém sále pro tisíc lidí. Přesvědčila jsem kamarádku, aby si sedla ke mně. Snažila jsem se co nejvíc se schoulit na sedadle a splynout s davem. Doufala jsem, že mě neuvidí.

Postavil se za řečnický pult, na sobě oblek. Odkášlal si.

Toto je příběh o lásce jako žádný jiný, řekl na úvod. Kluk potká holku.

Tváře mi zrudly. Popadla jsem kamarádku za ruku.

To děvče se rozhodne, že ten kluk není pro ni, všechno na něm je špatně a že je to možná jen kopie originálu, kterou za něj dosadily temné síly...

Četl pro mě. Byl to příběh, který napsal před několika lety. Byl o dvou lidech, které k sobě přitahovaly síly, kterým nerozuměli.

V tu chvíli se znovu a jednou provždy vynořily otázky Laurina života, otázky, které se před ní rozprostíraly celá ta léta. Byla to odvaha, vyjít ven do hurikánu? Nebo to bylo bláznovství?

Tom se stejně jako postava jeho příběhu ocitl uprostřed bouře. Promokl v ní na kost. Mohla jsem ho zničit. Možná jsem to už udělala. Tak dlouho se nechal ovládat strachem, až ho to zdeformovalo, zkroutilo do nějaké temné kopie sebe sama. On se obrátil větru tváří a nechal déšť, ať ho bičuje a vyková z něj něco nového.

Uvnitř cítila nápor extáze. Obrátila se tváří k temné obloze a oddala se moci, ušlechtilosti a slávě sil, nad kterými neměla moc.

Ten večer jsme si spolu promluvili. Seděli jsme v hotelovém baru, blízko u sebe, ledově střízliví.

Seděli jsme vedle sebe v letadle.

Juniper

Pár dní před Vánoci jsem ho pustila dál. Předtím jsem strávila čtyři dny instalováním vánočních světýlek na stromek. Seděli jsme na pohovce a povídali si. Připozdívalo se a já jsem mu nemohla říct, ať zůstane, nemohla jsem mu říct, ať odejde, a tak jsme zůstali celou noc sedět na té pohovce, bez hnutí, jen jsme sdíleli společný prostor a vzduch. Políbil mě na čelo a já jsem se k němu naklonila, jen nepatrně.

Dalšího večera jsem před krb hodila futon. Spali jsme v odrazu tisíce světél.

Za deset měsíců jsem procházela uličkou a držela přitom Nata za ruku. Mike, nejlepší svědek, jakého jsme si mohli přát, stál vedle Toma a držel prsten.

Tom

Další ráno v království zmařených snů. Venku jasně modrá obloha, uvnitř čekárny odér hmatatelné bolesti. V tlumeném tichu seděly ženy pohromadě, otvíraly a zase zavíraly kabelky a pak je zase otvíraly. Seděl jsem bokem, na pohovce tak měkké a pohodlné, že hrozilo, že mě zcela pohltí. Přál jsem si být neviditelný. Musel jsem se prát se svými vlastními úzkostmi.

Nevěděl jsem, kam s očima, a tak jsem studoval uměle a pečlivě nastavený klid a vyrovnanost místnosti. Zdi byly pokryté malbami růžových a modrých květin. Temně zelené sedačky, temně zelený koberec, stolky z tmavého dřeva, vchod ozdobený kapradinami. Všechno to mělo připomínat jarní louku obklopenou lesem. Přišli výrobci barev Sherwin-Williams s barevnou paletou vytvořenou speciálně pro kliniky, kde se léčí neplodnost?

Od okamžiku, kdy jsem měl své zjevení v Targetu, mě ani na okamžik neopustila touha mít s Kelley dítě. Uběhly dva roky, a my už jsme si ani nepamatovali, kolik doktorů jsme navštívili. Nic nefungovalo. Kelley bylo čtyřiatřicet, mně jednapadesát. Všechn ten čas, který jsem promarnil, nám teď chyběl.

„Thomas French?“

Vinen! Tedy, chci říci...

„Ano.“

Nechal jsem se sestrou vést labyrintem touhy, podél nástěnných kreseb zobrazujících průřezy vaječnÍky a vejcovody, kolem plakátů překypujících blastocyty a zygotami, kolem všech ordinací, ve kterých jsem držel Kelley za ruku. Konečně jsme dorazili do jediné místnosti rezervované pro pacienty s chromozomy Y. Na dveřích tu skutečnost oznamovalo něco, co se tvářilo jako kreslená usmívající se spermie,

podobně jako bývají dovádějící rozesmáté zuby na stěnách zubních ordinací. Vstoupil jsem dovnitř a zamrkal. Šálí mě zrak? Skutečně jsem viděl tančící spermii?

Chtěl jsem si znovu prohlédnout obrázek na dveřích, ale sestra už je za námi zavírala. Podala mi papír s instrukcemi a plastový kelímek.

„Nejdřív si pořádně umyjte ruce,“ řekla mi, aniž by se mi podívala do očí. „Až budete hotov, nechte kelímek u výlevky.“

Pak odešla a nechala mě v Komnatě nejvyšší potřeby. Čekalo na mě polohovatelné křeslo z černé koženky, hromádka časopisů, pár DVD s pornem, DVD přehrávač a televize. Už předtím jsem se cítil ponížený a podrážděný. Pokleslost nabízených rekvizit byla skoro poslední kapka. Pakliže zbytek kliniky definovala všechna možná klišé ženské estetiky, tato místnost byla navržena jako svatyně předpokládající, že muži jsou v podstatě hospodářská zvířata, která se jedno od druhého v ničem neliší, že naše sexuální reakce jsou natolik předpověditelné, že nám všem, kdykoli a kdekoli, postačí několik vizuálních podnětů. Moji velkou nelibost podporoval fakt, že většina mužů, které znám, včetně mě samotného, tyto domněnky potvrzovala.

Koukl jsem se na instrukce. Na štítku na kelímku jsem měl vyplnit jméno a datum narození. Měl jsem dávat pozor, abych se nedotkl jeho vnitřku. Pozastavil jsem se u varování, že k vyvolání erekce není žádoucí žádný orální kontakt, protože sliny by mohly vzorek kontaminovat. Trochu mě to zmátlo. Byl jsem sám. Pravidla kliniky dokonce zakazovala, aby muže do této místnosti doprovázely jejich ženy nebo přítelkyně. Byl orální kontakt vůbec možný? Mohli by někteří muži být natolik ohební?

Měl jsem udělat, co se dalo, jak stálo na papíře, abych dostal veškerý vzorek dovnitř kelímku. Panovačný tón nás neměl nechat na pochybách o tom, že lidé, co to tu mají na pově, ani trochu nevěří, že by neandrtálcům v této místnosti za mák záleželo, jakým směrem vyšlou svou DNA. Rozhlédl jsem se kolem sebe a doufal, že objevím

protiradiační oblek. Bezpochyby to tu čas od času prohlédli s ultrafialovým světlem a tlakovou hadicí. Samotný kelímeček byl dost velký na to, aby pobral výsledek snažení nosorožce. Očekávali snad ode mě, že ho naplním?

Dost kňourání, pomyslel jsem si a vzpomněl si na všechno, čím si musela projít Kelley. Konzultace, ultrazvuk, vyšetřovací zrcátka, katectry, včetně jednoho, který od sester dostal přezdívku Proutník. Pokud zvládla tohle všechno, měl bych dokázat čelit úkolu, který na mě čekal.

Časopisy mě moc nelákaly. Ležely tam nějaké *Penthousy*, několik politováníhodných vydání *Hustlera*, všechny několik let staré a samozřejmě pěkně ohmatané. Ani DVD neskýtala žádné kouzlo. Jediný titul, který jsem viděl – *Znalci zadků, díl 16*, nebo tak nějak –, mě zmátl. Vejde sem muž, který se snaží pomoci své ženě otěhotnět, a vy se ho snažíte navnadit fantazírováním o análním styku s chirurgicky vylepšenými pornohvězdami? Na nástěnce dole v hale byly k vidění desítky fotografií malých dětí, které se podařilo počít pravděpodobně za pomoci *Znalců zadků 16*. Kdo jsem byl, abych mohl soudit? Kdyby Kelley věřila, že jí to zajistí otěhotnění, darovala by mi prvních patnáct dílů v dárkovém balení.

Čas ubíhal jako voda, rychleji a rychleji. Pořád jsem si pamatoval tu náctiletou holku, kterou jsem potkal na letním spisovatelském táboře, s trvalou a plachým úsměvem. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že my dva skončíme spolu, nikdy bych tomu nevěřil. Byla tak mladá. Tak vážná. O šestnáct let později jsem si ji odváděl k oltáři a bylo to jako sen.

Když se Kelley ke mně a ke klukům nastěhovala, rychle nad územím převzala vládu. Hucka sice nechala u své matky, ale z garáže si už začala budovat ošetrovnu opuštěných štěňat. Jednou viděl Sam Kelley, jak vytáhla šest štěňat z jejich plodových vaků, a málem omdlel. Ani jsem se nenadál a už jsem po okolí venčil pitbuly. Kelley měla pravdu, bylo to to nepřátelštější plemeno. Milovali, když se mám